

TKO JE OVDJE TERORIST?

Rasplakali se zapadni mediji nad sudbinom turskog javnog tužitelja kojeg je ubila policija kada ga je “spašavala” od otmičara koji su upali u njegov ured u podne 31. ožujka. Sve naslovnice su vrištale o ljevičarskom terorizmu, a članci su objašnjavali koliko je opasan ekstremizam koji je “isti” bez obzira da li se radi o ljevičarima ili islamistima. Nitko se naravno nije pitao zašto je dvoje revolucionara žrtvovalo svoje živote ulaskom u zgradu tužilaštva i zašto je policija žrtvovala tužitelja kako bi prikrila vlastitu sramotu.

Dvoje pripadnika Revolucionarne narodnooslobodilačke partije-fronta (DHKP-C) nije bezveze upalo baš u zgradu istanbulskog tužilaštva ni otelo bilo kojeg tužitelja. Oteli su čovjeka koji je više od godinu dana skrivao ubojicu četrnaestogodišnjeg dječaka i zataškavao taj slučaj policijskog ubojstva. Berkina Elvana policija je upucala tijekom protesta vezanih uz park Gezi u ljeto 2013., a preminuo je u bolnici prije nešto više od godine dana od posljedica tog policijskog napada na prosvjednike. U međuvremenu je postao simbol svih koji se bore protiv turskog režima koji radi interesa kapitala ratuje protiv vlastitog stanovništva, koji huška narode i vjerske zajednice jedne protiv drugih kako bi održavao svoju vlast i koji brutalnom represijom guši svaki oblik otpora prema svojoj diktaturi.

Članovi DHKP-C ušli su u tužilaštvo kako bi po prvi puta javnosti predstavili konkretne podatke vezane uz zataškavanje slučaja i kako bi još jednom ponovili zahtjev koji ulice gradova u Turskoj i Kurdistanu ponavljaju već godinu i pol: otkrijte ubojice dječaka i njihove zaštitnike! Turska je država radije počinila tri nova ubojstva nego razriješila jedno staro i to je istina o terorizmu i nasilju koje provodi država, ali o kojem se nikad nitko od medija ne usudi progovoriti. Gdje su borci protiv terorizma koji osuđuju “nasilje” kada turska država provodi protupravne egzekucije političkih aktivista, kada zatvara novinare na doživotne robije zbog “podupiranja terorizma” ako objavljuju ono što vlast želi sakriti, kada provodi pogrome i “čišćenja” siromašnih i manjinskih kvartova?

Lako je osuditi nasilje općenito – tko bi i zašto podržavao nasilje umjesto mirnog suživota? Ali oni koji osuđuju otpor samo su najkukavičkiji suradnici nasilja koje je i snažnije i opasnije kada ga sustavno provodi država u čijem terorizmu sudjeluju i države saveznice Turske (uključujući i našu državu, kao i EU općenito) i mediji koji krvave ruke državnih terorista peru člancima o navodnoj borbi protiv terorizma.

Ali i nakon ovog samopožrtvovnog čina otpora ulice Turske i Kurdistanu su eksplodirale, dižu se barikade, provode se nove akcije. Otpor ne može ugušiti ni sva teroristička represija, ni sva sila “nenasilnih” licemjera. ★

O LIBERALNOM “ANTIFAŠIZMU”

Krajem trećeg mjeseca pod pokroviteljstvom bivšeg predsjednika Josipovića osnovana je tzv. Antifašistička liga i to u zagrebačkoj Gradskoj vijećnici. Tu nakaradnu organizaciju čine ljudi s parlamentarnim ambicijama i nevladine udruge obilato financirane iz državnog proračuna, a na vodeće pozicije su se smjestili profesionalni “antifašisti”, odnosno dobro poznati plaćenici koji pod krinkom antifašizma zagovaraju građanske i europske vrijednosti. Da iza toga novog projekta stoje osobni interesi pojedinaca, oni materijalni i/ili politički, jasno je bilo i iz osnivačke skupštine s koje se čulo samo kukanje o ugrožavanju “temelja ujedinjenje Europe i ustavnih temelja Republike Hrvatske”. Josipović se tako zainteresirao za “antifašizam” jer osniva svoju stranku, Goldstein je pak skupštinu iskoristio za promidžbu neke nove knjige o Titu, Zoran Pusić je odigrao na kartu glavnog antifašista u državi nakon afere u kojoj je od sestre Vesne dobio 250.000 kuna za projekt u Ukrajini itd.

Ovi liberali koji djeluju kao produžena ruka buržoazije proteklih tridesetak godina pod “antifašizmom” su branili diktaturu kapitala. Oni su podržavali provođenje neoliberalnih mjera, slavili su ulazak u NATO i EU, šutjeli na represiju prema radnicima i rezanje radničkih prava, sami radili reviziju antifašizma “čisteći” ga od revolucije i komunista. Antifašizam o kojem oni pričaju ustvari je obrana sistema. Njihova uloga u sistemu se tako ne razlikuje od one koju fašisti imaju. I jedni i drugi žele sačuvati postojeće klasne odnose. I liberali i fašisti boje se borbenog jedinstva radničke klase, boje se revolucije.

Antifašizam je obrana demokratskog i revolucionarnog radničkog pokret od napada kapitala. Boriti se sada protiv fašizma znači boriti se protiv reakcionarnih mjera buržoazije i protiv imperijalizma. Protiv mjera kojima kapital povećava stupanj eksploatacije i povećava ekonomsku zavisnost Hrvatske. Ne shvatiti klasni karakter fašizma znači olakšati pobjedu fašizma. U toj borbi radnici i potlačeni se moraju osloniti na svoje snage i odbaciti liberalne i nacionalističke politike i vođe. Antifašizam predstavlja prvi korak u nastojanjima da se stvori revolucionarna alternativa, samo ga umjesto od revolucije treba očistiti od veza s lažnim “antifašistima” i slugama diktature kapitala. ★

PATRIOTI - KOMPRADORI

Nakon što je početkom godine dobila izbore kunući se u hrvatske vrijednosti i obećavajući očuvanje nacionalnih interesa, nova je hrvatska predsjednica prošlog mjeseca posjetila Njemačku. U svom posjetu Kolinda Grabar-Kitarović nekoliko je puta ponavljala kako je Njemačka “najvažniji partner” koji Hrvatskoj daje veliku “potporu”, a uliznički su mediji optimistično najavljivali kako će ova posjeta potaknuti veliku Njemačku da Hrvatsku pretvori u “lidera u regiji”.

S obzirom na svoju uobičajnu kratkovidnost, oni koji zamišljaju Hrvatsku kao idealnog agenta njemačkih interesa na Balkanu ne znaju ili ne žele vidjeti da kao “regionalne lidere” sebe jednako prepoznaju vladajući “patrioti” u Srbiji, Rumunjskoj, Bugarskoj i bilo kojoj drugoj zavisnoj zemlji Balkana. Svaka od tih zemalja je baš “najveći prijatelj” Njemačke, a Njemačka za svaku od tih zemalja ima isti program – red tapšanja po leđima, red potpuno nepravdanih pritiska i ucjena.

Dok je posjeta hrvatske predsjednice prema van izgledala kao jedan nasmiješeni foto-session, iza zatvorenih vrata njemački su predsjednik i kancelarka svoju “kolegicu” upozoravali kako treba štititi interese njemačkih firmi, između ostalog i Deutsche Telekom koji je kupio Hrvatski telekom po kriminalnim uvjetima, za minimalni iznos, nelegalno dobio državnu telekomunikacijsku infrastrukturu, otpustio više od polovice radnika, održava besramno visoke cijene, vara potrošače i iskorištava gotovo monopolistički položaj, a istovremeno ostvaruje goleme profite koji naravno odlaze u matičnu firmu u Njemačkoj.

To je to prijateljstvo i savezništvo o kojem “patrioti” na Balkanu fantaziraju! Dok nam prodaju folklor i nacionalizam, tradicionalne nacionalne vrijednosti, tamburice i Danke Deutschland, politika koju provode obična je politika “kompradora”, kako su se u kolonijalno vrijeme nazivali lokalni preprodavači i vodiči stranih kolonijalnih trgovaca. Cijelu tu “nacionalističku” scenu i u Hrvatskoj i u regiji čine obični širitelji mržnje prema svojim susjedima i dobrovoljne sluge imperijalizma, svirepe kukavice koje tobože “brane” svoju zemlju i narod od “opasnih” manjina, Srba, homoseksualaca itd... a onda ližu cipele svojim moćnim gazdama.

Ništa se ljepše ne može reći ni o njihovim liberalnim “konkurentima”, koji svoje sluganstvo skrivaju iza parola o “ujedinjenoj Europi” svjesno zanemarujući kako ta Europa nije jednaka, nije pravedna, već je instrument sile “velikih” prema “malima”. Bizarnom ironijom povijesti, najpodliji među tim braniteljima nepravedne Europe ne ustručavaju se prikazivati kao “ljevičari” i “antifašisti”. Ali partizani nisu lizali cipele Njemačkoj ni bilo kojoj drugoj imperijalističkoj sili, oni su se borili ne samo za toleranciju, već i protiv imperijalizma čiji je fašizam samo najzvjerskiji izraz.

Svoju zemlju može se braniti jedino borbom za međunarodnu ravnopravnost naroda, a tko se za tu ravnopravnost ne bori ne može se smatrati ni antifaašistom ni ljevičarem. ★

ŠTO JE ONO REFORMIZAM?

Optužba za reformizam jedna je od najstarijih i najučestalijih “na ljevici”. Dapače toliko je uobičajna da se koristi bez da se razmišlja o njenom originalnom značenju. Prije više od sto godina unutar onog što se tada zvalo socijaldemokratskim pokretom došlo je do sukoba između “reformista” i “revolucionara”, a malo nakon

toga ovi prvi su se nastavili nazivati socijaldemokratima dok su drugi prihvatili ime komunisti. Ipak, nazivati npr. današnji SDP reformistima je potpuno pogrešno. Originalni socijaldemokratski reformisti nisu bili samo radnička stranka, već su otvoreno branili ideju socijalizma. Razlika između njih i revolucionara bila je u tome što su reformisti mislili da se socijalizam može uspostaviti postepenim reformama postojećeg uređenja.

Socijaldemokratske stranke nasljednice originalnih reformista su nakon Drugog svjetskog rata sve manje spominjale socijalizam, a sve su više počele govoriti o “socijalnoj državi” u okviru kapitalizma. A nakon pada Sovjetskog saveza te su stranke prestale govoriti čak i o socijalnoj državi i prihvatile su tzv. neoliberalni, dakle izrazito antisocijalni model. Stranke koje se nazivaju socijaldemokratskima u tranzicijskim zemljama pak uglavnom nisu nikada imale nikakve veze s radničkim pokretom. Tako je hrvatski SDP već devedesetih funkcionirao kao stranka liberalne i bolje stojeće urbane populacije koja se voli nazivati građanskom ili europskom Hrvatskom. Liberalne stranke, što socijaldemokrati posvuda danas bez sumnje jesu, ne mogu se smatrati “reformistima” ni u kojem smislu i samo je povijesna slučajnost htjela da takve, izrazito antiradničke stranke, danas nose socijaldemokratsko ime.

Ali razvoj od socijalističkih i radničkih do potpuno suprotnih liberalnih i građanskih stranaka nije sasvim slučajan i nije posljedica samo izdajstva i pokvarenjaštva unutar socijaldemokracije. Svaku etapu u tom razvoju socijaldemokracije pratili su mali ili veliki porazi, mali ili veliki padovi snage radničke klase. Reformizam je dakle mala kapitulacija, prvo gotovo nevidljiva, ali dugoročno nepovratna, koja počinje nevinim pitanjem “a zašto se stvari ne bi mogle riješiti bez konflikta?”. Samo pokret koji je prestao vjerovati u sebe traži kompromise s neprijateljem i uvjerava sam sebe da je kapitulacija dobra zamjena za pobjedu. Reformizam je pokušaj da se iz komocije ignoriraju očigledne stvari – da se vjeruje u pobjede na parlamentarnim izborima iako povijest parlamentarizma pokazuje kako je on instrument vladavine jedne klase; da se vjeruje u mirnu promjenu iako je neprijatelj naoružan do zuba – on je bijeg u legalizam pred golom fizičkom snagom države da provodi svoje zakone.

Sušтина reformizma je da se pod svaku cijenu izbjegne konflikt sa sistemom, da se sebi i drugima prikriva nepomirljivo proturječenje između kapitalista i radnika, između sistema i naroda. To znači nije neka specifična metoda – svaka metoda je legitimna u obaranju sistema – to je ideologija oklijevanja i kalkulacija, pokušaj borbe protiv sistema odgađanjem sukoba sa sistemom. To je prividni prečac koji je zapravo slijepa ulica. Iskustvenje da se tobože “probaju” legalna sredstva je razumljivo: tko bi rušio institucije ako je moguće iskoristiti ih za vlastite ciljeve, tko bi kao luđak trubio o revoluciji ako je moguće slatkorječivim frazama skupljati glasove i potpise, tko bi jurišao na oružanu silu ako je moguće dopuzati na stražnji ulaz? Odgovor je oni koji ne žele lagati sami sebe. Ne može se rušiti sustav širenjem laži da ga ni ne treba rušiti, koliko god to bilo ono što žrtve vladajuće ideologije žele čuti.

Put pristajanja na legalne “male korake” i “borbu” u okviru sistema je, kao i svaki put nizbrdo, lakši put. Ali je ujedno i siguran put u provaliju. Nažalost, put do pobjede ide u suprotnom smjeru, a počinje prihvaćanjem istine da je borba za promjene zapravo borba protiv cijelog sistema, s njegovim parlamentima, policijama, zakonima i svim institucijama. Svatko tko u tu borbu ulazi bez svojih, paralelnih, narodnih institucija ulazi nenaoružan i ide prema sigurnom i bolnom porazu. Srećom – kako je rekao crnogorski revolucionar Vlado Dapčević – mase uče politiku na vlastitom iskustvu, pa vrijeme radi za nas. ★